

Creients i creïbles

Romà Casanova, bisbe de Vic

En el mes d'octubre, la vida pastoral de les parròquies i comunitats ja ha pres el seu ritme normal. Són moltes les activitats que es programen en espera que siguin també molts els qui hi participin. L'alegria dels agents pastorals és gran quan la resposta a la invitació troba un bon acolliment; encara que no sempre s'acompleix l'expectativa esperada. En tota situació, però, cal mantenir l'esperança, perquè en la desil·lusió i els fracassos hem d'assumir el dolor, ja que estímem; i en les alegries de les coses que van bé hem d'aprendre a ser agraïts a Déu.

La missió ens demana ser més creients i, amb la gràcia de Déu, més creïbles enmig del nostre món.

Sigui quina sigui la realitat pastoral, humil o galdosa, els qui formem el petit ramat de Déu en aquesta terra hem de seguir caminant amb esperança. Ara és l'hora d'unir forces, de seure junts per compartir i escoltar-nos mútuament, de cercar la voluntat de Déu. Els grups de «sinodalitat per a la missió» són expressió d'aquest desig que hi ha en el cor de molts. No hi ha dubte que, quan ens trobem, sabent que Crist és enmig nostre, acollint la seva Paraula, el nostre horitzó s'eixampla per a descobrir, a la llum de l'Esperit Sant, camins nous d'anunci de l'Evangeli als nostres germans. No hem d'oblidar mai que la missió ha de ser la nostra prioritat, tant personalment com comunitàriament.

Una realitat fonamental per a tota acció pastoral i evangelitzadora és redescobrir-nos més i més creients i lluitar per ser creïbles, amb la gràcia de Déu, enmig del nostre món; no pas per a viure en la tranquil·litat sinó en la santa inquietud dels qui senten la urgència de dur l'Evangeli

al cor de tantes i tantes persones que no coneixen Crist ni viuen en la comunió de l'Església.

Certament que, per a ser més i més creients i creïbles, necessitem formació. La lectura i meditació de la Sagrada Escriptura ha de ser el nostre aliment quotidià. L'estudi de la doctrina cristiana, amb el *Catecisme de l'Església catòlica*, és una necessitat per al qui estima la seva fe. La participació en l'Eucaristia dominical —que no em canso mai de dir que ha de ser per a tothom «desitjada» i «cercada»— és essencial per a la vida del creient. L'atenció als més necessitats del nostre entorn i de tot el món ha de ser la nostra opció preferencial. Tanmateix, hem de tenir ben present que l'autèntica formació del cristià és un camí de familiaritat amb el Senyor que involucra tota la persona: el cor, la intel·ligència, la llibertat, a fi de tenir els seus mateixos sentiments (cf. Fl 2,5).

